

Tar Károly

Szeletelt gondok

gubbasztok ágyamon
előttem Marcus Aurelianus,
Bécs alatt ült sátrában,
görögöktől szopta filozófiát,
a különlegesen pihentagyúak
fürjviadalokból próbálták jövőt jósolni,
hatalma megtartásához nem kellett rengeteg
tudás, kikezdték birodalmát a betolakodók
barbár népek akár a pestis,
magamagát leigázhatta,
egyszerű köntösbe bújtatott eszméit
exportképes mondatokba csomagolta,
kereslete van ma is
a százezrek által próbált világpiac.

nekem is fáj, hogy nincs szükség a gondolatainkra
a nyájtól elcsámborgott állat külön utat próbál,
korbáccsal, kutyákkal terelik vissza
a robotolásba, a semmittevésbe,
a jó polgárból egész életét kitöltve
így lesz lusta állat, újat próbálni rest,
mások utánzásában kimerült átlagember.

a jó gazdaasszonyt utánozva
az állhatatosan csipegetők elé szórnám okosságaim
csupán a zasszony kézmozdulata az enyém
és az érzés az erőtől duzzadó magok iránt,
magam teremtettem őket, isteninek érzem magam,
kijózanodva tudva tudom,
üresen tátongó kalász,
összeszáradt, magában penészedett csutka vagyok,
az egyre hitványkodó idő felbontott,
kipergette magvaaim az ismeretlenségbe,
lényem kvintesszenciáját,
képességeim rügyeit vesztettem
a düllelt szemű Descartes szerint
kétkedésem folyamat
az állítólagosan pofonegyszerű önmegismerésben,
mit darab méhviasszal bizonyíthatok,
tudatalatti vizeimből iszom
végeláthatatlan hajózásaim alatt
s itatnám a szomjúhozónak képzelt világot

így őrzöm kutam vizének frissességét
sajátos zamatát, tisztaságát, üdítő erejét,
csak vigyék, csak használják
padkameleg-anyák bársonyos melléből
csordogáló tej kínálja így magát
potyások Leight Colával nyelik
a fogalmazás-fogalmazásgátlót
vércukruk felmegy a még el sem kezdett
töprengéstől,
zűrzavaromban kutam fix pont,
kimozdítanám a jelent
de kötnek a bölcsességek,
Primum vivere deinde philosophari,
ha ezt is komolyan veszem,
csak sírok és nevetek
apránként kiiktatom hétköznapijaimból
a spinozai megértés vágyát,
megfeledekzem a tartalomról,
üresen tátongó kereteket látok magam körül

a sablont felkenték minden dolgok királyának

minden áldott és áldatlan reggel
felkel a nap a püspöklila–zordhideg
hegyek mögül.
Ha nem látjuk is, hisszük!

hangyaseregként szerte sietnek gondolataink,
fényes-fekete szorgalommag valójában tartósított
kakukktójás Mr. I. B. Watson üzenetével:
Allítom, hogy nem gondolkodunk, csak beszélünk!

Gondom végtelen akár bánatom,
a nem igazán lét apró szüneteiben
érezstelenítés nélkül, hideg ecetes ollóval
szoktam kioperálni magamból,

nem fogadnak be semmiféle tisztítóba,
nemes anyagból vagyok,
hányingerem van, miközben kivasalnak
gyapjúhoz hasonlóan összeugrom
örökölt dacom elég ahhoz,

hogy ne tartsam a forró vassal
belém erőltetett élvonalat,
összeszorított ajakkal szétszakadok

kocsonyás péppé válnék
tudománytalanul fantasztikus filmek hőségé,
aki egy jobbegyenesből kirepült
a repülő csészealj nyitott ajtaján,
otrombán puffant az európai porban,
ezüstös hamuvá vált
beteljesült rajta emberi sorsunk
látjátok feleim, ha gondolkozunk is
...isa por és chomuv vogymuk...

Ez hittel hitt végünk,
évezredek óta mellébeszélünk
port és ködöket kavarunk
erőltetett eszmezápороkban
főlösegesen indukált
villamos erőmaradékok ülepednek
agyunkban, egyre szürkébb szürkeállományunk
kivagyiskodva hordozzuk fénybe,
elismerésbe fürdetve-mártva
kiskacsák megmosolyogtató bukdácsolásával
úszunk a lét fodros mélységei fölött,
főlösegesen lebegtetjük
kérődzött alapigazságnak kikiáltott fantazmagóriáit
... isa és nöm iggy ember mulchotja ez vermöt...

Hiába kerülgetjük, végleg el nem kerülhetjük
azért élünk, hogy félelmünkkel küszködjünk
beleírjuk az arisztotelészi hagyatékba
apró katarzisaink sorát
hangtalanul is vinnyogva szenvedünk
az ismeretlentől
halálunk másokban okozhat susterő fájdalomt,
ifjabb Arouet királyt követve hirdetjük hiába

Műveljük a magunk kertjét!

*Nem mi tapossuk szét a gyalázatost,
hanem a gyalázatos tapos szét bennünket!*

Kimosolygom a világba,
nem jó az, ha akárki belénk láthat,
néha a kutyám előtt is titkolnom kell
okos könyveimből összekapart gondolataim,
képzeltetbeli hanghordozómról peregnek elő
az agyam belseje felé fordított titkos képernyőre
képnnyelven írható feszes mondatokban torlódnak
az ismeretlen rendező szeszélyes utasításai szerint,
gyönyörűsége órákon kötök
szabadságtól megrészesgült figyelmem,
a magamra figyelés rabja lettem
belengik álmaim
toronyban örökmozgó fekete madarak,
szavakra és jelekre szétszedik szövegeim
génjeimben rejtőző makacssággal
szerelem használható gondolatá,
valami használható új csekélységet,
apróságot, útmutató részizgátságot,
kicsi pallókat az értelemkupacok között,

a fénynyalábok a tudás sötét zugait pásztázzák,
fényre katapultált fecskék,
megvilágosodásuk pillanatát megért szentek,

részei a reggelnek, a meggátolhatatlan derengések-
nek,
álomkönnyű mosolygások
alig érzékelhető rezdületének

a pillanatnyi csönd képzeleten felül kitégülni
hihetővé szobrozható a hihetetlen
nem barmok gyanánt,
dicsőség nélkül fogunk az életből kimúlni

hű ebek vidám farkcsóválással harsogjuk:
értelmes lény vagyok, érzelemmilliárdos lélek
nem útszélén bárgyú búrján,
focipályán örökösen visszanyírt fűszál,
ritka erdőben számozott fa,
elcsapott gondolat, elhallgatott keserűség

élet és halál közötti meg nem hallott sikoltás,
világűrbe kicsapott üzenet,
akarattal hizlalt gondolat:
úr legalább magam fölött

Bálint Endre Levente

Talán

Ma tékozló
kedvemben
vagyok
és mindenkinek
juttatok
egy kedves
mosolyt.
Nem vagyok
lelketlen uzsorás,
sem dúsgazdag Krózus,
ha valamit is
visszakapok,
jobb kedvű lesz talán
ez a rohanó világ

Tényleg

Jé, tényleg, azt ígérték,
hogy jobb lesz a világ,
kevesebb munka több pénzért,
hogy gyógyítható lesz a rák és
becsületesek az emberek,
akik meghallgatják, ha gondjaid vannak
és mindenkinek jut majd ivóvíz,
hogy nem lesz kokain, LSD, hallucinogén
nyavalyák, nem lesz átverés, kamat-
emelkedés, globális felmelegedés,
nem fog eltűnni már több állatfaj,
tisztá levegő lesz, igazi, hideg telek,
hogy a gyerekek játszani fognak
és nem valami kutyüt nyomogatni,
hogy lesz majd megtört lelkek-protézise,
és nem lesz fontos, mennyire lapos a tévéd,
extra időt lehet majd venni a sarki boltban,
és ha nem tetszik valami, kitörölheted,
azt ígérték, tiszta lesz a tenger,
és újra jegesmedvék Antarktiszon,
nem lesz savas eső sem hirtelen árvizek,
és még tovább sorolhatnám,
de türelmesen várok...addig is
esővizet gyűjtök
a hervadó virágnak,

A címlapon

Molnár István DDR titkos irattár - XII-

Maria Prästgårdsgatan 75
DDR - Hemliga arkivet XII

Ytterligare två av Egon Krenz dolda personligheter:
grevinnan tillika mentalpatienten Sabine Wackerbarth
som trodde att hon var en pärlhøna och den till
pärlhøna utklädda sol-och-våraren Carl Ignaz
Bieberstein (till vänster).

Egon Krenz további két rejtett személyisége: Sabine
Wackerbarth, elmeháborodott grófnő aki gyöngy-
tyúknak képzelte magát, és a gyöngytyúknak kiöltö-
zött házasságszédelő, Carl Ignaz Bieberstein (balra).